

BEVONULÁS

1965. október 30-án bevonultam a hadseregbe. Jangpaliból, ahol nagyon szerettem dolgozni, már korábban elmentem, és maradt még némi szabadidőm pihenésre. Ennek egy részét szülőhelyünkön töltöttem a bátyámmal, emellett meglátogattam Marlon Baker misszionáriust, Taejonban.

Marlon Baker mindig nagyon kedvelt, és a feleségével együtt mindig a legmelegebb szeretetben részesítettek. Baker misszionárius a "Keresztények akcióban" nevű missziónál tevékenykedett. Mikor a misszionárius iskolában laktam, ő és a felesége kinyitották felém a szívüket és sokat törődtek velem, annak ellenére, hogy több tekintetben is szerényebb adottságokkal rendelkeztem a többi tanulóhoz képest. Ezzel nagyon sok erőt adtak nekem. Marlon Baker részt vett a koreai háborúban. Egyszer aknára lépett, amitől az egész testén sérüléseket szenvedett. Majdnem leszakadt az egyik lába, de Isten hatalma által csodálatosan felépült, és normális életet tudott élni. Hazament az Egyesült Államokba, az orvosi kezeléseket követően pedig misszionáriusként visszatért Koreába: mutatva, mennyire szereti a koreai népet.

Mikor Baker misszionárius hallotta, hogy bevonulok a hadseregbe, kérlelni kezdett, hogy töltsék náluk még két-három napot. Így hát ott maradtam vendégként a házuknál, Taejon Hongdo nevű részében. Sokat voltunk együtt, közösségben egymással, az idő egy részét pedig imádkozással töltöttem. Baker misszionárius teljes szívével azon volt, hogy velem foglalkozzon, igyekezett ellátni jó ételekkel, és sokat beszélgetett velem.

Egyik nap elvitt egy étterembe. Az utcán összefutottunk egy lelkésszel, aki egy hadiel-látó-iskola tábori lelkésze volt, ahová Baker misszionárius gyakran eljárt prédikálni, így jól ismerték egymást. A misszionárius üdvözölte, és bemutatott engem. Önkéntelenül is megkértem a lelkészt, hogy csatlakozzon hozzánk. Így hármasban folytattuk az utat az étterembe, a lelkész pedig elkezdett kérdezgetni. Elmeséltem, hogy 'hamarosan bevonulok a hadseregbe, fő sajátosságomat pedig a fogyatékoságaim jelentik'. Örömmel hallgatott, és megjegyezte, hogy nagyszerű lenne, ha a három éves katonaidőm során az alapkiképzési időszakot követően vele dolgozhatnék a hadiel-látó-iskola parancsnokságán.

Nagyon boldog lettem. A gondolat, hogy 'Húha, Isten valóban szeret engem, és amint a hadiellátó-iskolánál leszek, azt akarja, hogy az evangélium munkáját végezzem', örömmel töltött el. Mielőtt elindultam volna a seregbe, bizonyoságot tettem a Daegu-i gyülekezetben a testvérek és a testvérnők előtt: "Isten megsegített, lehetővé tette, hogy a hadiellátó-iskolában töltssem a katonaidőmet." Azonban az Istentisztelet után csendben odajött hozzám egy testvérnő, és így szólt:

- Park testvér, képtelen vagyok áment mondani a bizonyoságtételeddre.

- Miért?

- Bár nem sokat tudok a hadseregről, de hogy fogsz a hadiellátó-iskolába kerülni az alapkiképzés után?

Ezen nem gondolkoztam eddig, azonban most, ahogy a testvérnőt hallgattam, megdöbbentem. Nem tudok a hadiellátó-iskolába kerülni, csak azért mert azt akarom. Korábban úgy gondoltam, hogy be tudok jutni oda, ha másképp nem úgy, hogy vállalom az iskolával járó költségeket. A testvérnő azonban azt mondta: "Nem bírok eljutni arra, hogy áment mondjak veled kapcsolatban a hadiellátó-iskolára. Nem hiszem, hogy ez Isten akarata." Ahogy hallgattam, azt gondoltam magamban: 'Ez valóban igaz, nem tudok mit tenni, csak egyetérteni azzal, amit a testvérnő mondott'.

Problémát jelentett számomra, hogy pénzt vigyek magammal a bevonuláskor. A sok kisebb pénzadomány, amelyeket búcsúzáskor kaptam a többiektől, összerakva jelentős összeget tett ki. Elhatároztam, hogy nem próbálom meg bevinni a seregbe, ezért még a bevonulás előtt elköltöttem. Csak tíz centem maradt.

A bevonulás napján, délben 12 órakor kellett jelentkeznünk a Daegu-i kiképzőbázison. Délelőtt összejöttünk a misszionáriusokkal és imádkoztunk, úgyhogy kicsit elkéstem. Gee-soo Gil misszionárius vitt el az autójával a bázisra. Mikor odaértünk és kiszálltam a kocsiból, a sok összegyűlt ember mind felém fordult és engem nézett. Bár kicsit elkéstem, még be tudtam csúszni a sorba. Ezzel megkezdődött a katonaeletem.

'SEMMI SEM AKADÁLYOZHAT MEG, HOGY ODA KERÜLJEK, AHOVÁ ISTEN ELHATÁROZTA'

Este, mikor már véget ért a napi program és éppen lefekvéshez készülődtem, az egyik katona magához hívott: "Nem te jöttél délben autóval?" – kérdezte. Akkoriban Koreában nagyon kevesen jártak autóval, így nagy dolognak számított, ha valaki autóval rendelkezett. A katona figyelmesen megnézett amikor megérkeztem az autóval, és rögzítette magában, hogy egy nagyon gazdag családból származhatok.

"Figyelj, a következő napokban nagyon nehéz lesz a katonaélet, de mikor véget ér az alapkiképzés, elküldelek valamilyen könnyebb hátsó egységhez." Önkéntelenül is azonnal elkezdtem megköszönni neki, ő azonban folytatta: "Szóval a hátszolgálatosokhoz küldelek, ha fizetsz nekem 7 dollárt". Természetesen csak a tíz cent volt nálam, így azt mondtam, hogy nincs pénzem. Ő megismételte az ajánlatot, és kiegészítésképpen hozzáfűzte: "Ha első vonalas alakulathoz kerülsz, nehéz és fárasztó lesz az élet; egy gyötrelem...". Majd azt mondta, adjak csak 5 dollárt, ha nincs 7 dollárom. Megint nem tudtam mást válaszolni, mint hogy nincs pénzem. Erre folytatta: "Ha egy első vonalas alakulathoz kerülsz, egyetlen ismerősiöd sem láthatod majd, egészen addig, amíg leszerelsz. Nehéz dolog az, kemény munka, és nagy hidegekkel lehet számolni télen." Utána hozzátette: "Kedvellek téged, elég ha csak 3 dollárt adsz, és elküldelek egy jó kis hátszói bázisra". De mivel továbbra is kitértettem, hogy nincs pénzem, megkérdezte: "Mennyi pénzed van akkor?" Mikor feleltem, hogy összesen 10 centem van, dühbe gurult. Még a szegényebb újoncok is több mint tíz dollárral érkeztek a seregbe, én pedig azt mondtam neki, hogy összesen annyi pénzem van, ami egy bélyegre elég. Érthető, hogy mérges lett: "Figyelj! Úgy látszik jó kapcsolataid vannak, de akkor is én leszek az, aki kihelyez majd téged az alapkiképző után. Nem érdekel, milyen kapcsolataid lehetnek, a legelső vonalba foglak küldeni! Majd elküldelek Kangwondoba!" – közben intett, hogy távozzak.

Sok más újoncot is magához hívott. Voltak, akik odaadták neki a 7 dollárt, 6 dollárt, 5 dollárt és egyebeket, hogy a hátszolgálatba kerülhessenek. Én eleinte a hadiellátóiskolába szerettem volna jutni, de tudtam, hogy ez nem az, ami tetszik Istennek. Emellett Isten hitet adott nekem, és békesség volt a szívemben:

'Idáig végig az evangéliumért munkálkodtam. Ha Isten küldött a hadseregbe, akkor már biztos azt is eldöntötte, hol fogom tölteni a katonaidőmet. Ez pedig nem úgy valósul majd meg, hogy pénzt adok, hogy oda kerülhessek, ahová akarok. Sőt éppen azzal, hogy nem fizetek ilyen pénzt, azzal nem akadályozom meg, hogy oda kerüljek, ahová Isten elhatározta.'

Mialatt az alapkiképzésem folyt, Isten velem volt, és hatalommal munkálkodott. Ma sem tudom elfelejteni azt az időszakot, amelyet az 50. számú hadosztálynál, Daeguban töltöttem, alapkiképzésen. A zászlóaljunknál lévő sok ember között láthattam Istent, amint segített, védett és vezetett engem.

A SZÍVEMBEN JÖTT LÉTRE A MENNY ÉS A FÖLD, NEM SZÁMÍT, MILYEN HELYZETBE KERÜLÖK

A hat hét alapkiképzés után érkezett a nap, mikor kihirdették, ki melyik laktanyába fog kerülni. Összegyűltünk, és a katona, aki első nap magához hívott, előlépett és elkezdte felolvasni a listát. Engem szólított elsőként:

- 31032588: Ock-soo Park!"

- Igen! - feleltem. Ahogy felálltam, folytatta:

- Kangwondo, Wonju kommunikációs kiképző bázis! - Nyomatékosan hangsúlyozta "Kangwondo" nevét a mondatban.

Megkezdődött tehát a kiképzésem a Wonju híradósképző táborban. Bár a híradós kiképzés 16 hetes kimerítő gyakorlatozásból és oktatásból állt, Isten velem volt. Három évig ebben a laktanyában szolgáltam, ahol nem volt sem tábori lelkes, sem gyülekezet. Én kezdtem el ott Istentiszteleteket tartani. Minden héten emberek százainak prédikáltam az Evangéliumot, akik újonnan érkeztek a bázisra, hogy kiképezzék őket. Mikor arra gondolok, hogyan készítette el Isten számomra az utat, hogy hirdethessem az Evangéliumot, nagyon hálás vagyok. Bár időnként voltak ott olyanok, akik nem kedveltek és el akartak küldeni valamilyen kellemetlen helyre, tisztán felismertem és megértettem, hogy nem kerülhetek olyan helyre, ahová Isten nem akarja.

A hadseregben töltött három évem folyamán Isten vezetett és minden pillanatban velem volt. A Szent Lélek ámulatba ejtő, mély érzelmein keresztül vezette a szívemet. Nemcsak arra voltam képes, hogy dicsőséges életet élhessek Isten előtt, hanem arra is, hogy sokak számára prédikálhassam az Evangéliumot. Mikor Isten becses munkájára gondolok, amelynek során az a sok katona üdvösséget kapott, őszintén hálás vagyok Neki.

Ahogy visszatekintek a hadseregben eltöltött három évre, ez nem csupán egy olyan időszak volt, amelyet azzal töltöttem, hogy teljesítsem a haza védelmével kapcsolatos kötelességeimet. Számomra a katonai bázis egyben miniatűr missziós terepként is szolgált. Sok katona előtt hirdethettem az Evangéliumot, akik keresztülmentek a bázison folyó kiképzésen, és láthattam őket változni, miután üdvösséget kaptak. Mikor azokra gondolok, akik katonaidejük során üdvösséget kaptak a laktanyánkban, utána pedig onnan kikerülve másoknak is hirdették az Evangéliumot, és így az ő számukra is lehetővé tették a megváltást, nem tudom szavakkal kifejezni azt a hálát, amit érzek.

1965. október 30-a és 1968. február 8-a között prédikálhattam az Evangéliumot a bázisunkon Isten, az Atya kegyelme által. Nem számít, hova megyek, Isten velem van, segít, mennyországot teremt a szívemben és hatalommal vezet, lehetővé téve számomra, hogy hirdethessem az Evangéliumot. Hálát és dicsőséget adok az Úrnak!